

separandi facultas. Satius est igitur, naturales pronuntiandi leges solas spectare.

Recte monuit *Boppius* in praefatione sua ad episodium de Nala, quae in vocalem desinunt et a consonante excipiuntur, rite separari posse; consonantem finalem contra cum vocali sequenti in unam syllabam coalescere. Quod si consonans in fine vocabuli ab alia consonante excipitur, quoties prior aut reapse est tenuis, aut in tenuem abiit, licet eam apocopes signo apposito a sequenti vocabulo separare; media finalis vero, sive tenuis in mediam emollita, eget ope litterae *sonorae*, ut rite pronuntiari possit. Hoc et inde patet, quod Indi in fine versuum, ubi coniunctio litterarum cessat, mediam semper in tenuem commutant.

Excipienda tamen est conversio spiritus finalis (विसर्ग) in sibilantem vel *repha* superscriptum: haec enim coniunctionem vocabulorum postulat, etiamsi, ad nostrum quidem sensum, pronuntiatione ea plane sunt distincta.

Spiritus finalis variis conversionibus est obnoxius, quae suis quaeque regulis determinantur. Id solum scribentis arbitrio est relictum, ut ante sibilantes aut locum suum tueri spiritus, aut in eam sibilantem, qua excipitur, transire possit.

Diversa [est lex puncti superscripti (अनुस्वार) quod per *nasalem mutabilem* optime definiri potest. Id mutare non licet ante litteras quasdam: semivocales, sibilantes et adspirationem; ante vocales necessario in ultimam labialem convertitur; ante conso-